

SİMKEŞ-ZÂDE FEYZİ

Dr. Ali Osman ÇOŞKUN*

Divan Edebiyatı bizim kültür ve sanatımızın hazinesidir. Her araştırma ve inceleme bu hazineden yeni yeni kıymetleri bulup ortaya çıkaracaktır. Ve bu kıymetler yeni nesillere ışık tutacak, onların yollarını aydınlatacaktır. Meselâ eserlerinden hiç biri yayınlanmamış olan XVII. yy. şairlerinden Simkeş-zâde Feyzî'nin Divanı¹ üzerinde yaptığımız doktora çalışması esnasında, edebiyat sanatı adına pek çok değerler tesbit ettik. Ancak, bunların bir makale hacmi içinde ortaya konması mümkün olmadığından biz burada Simkeş-zâde'yi tanıtmak için hayatından, eserlerinden ve sanatından kısaca bahsediyoruz.

H a y a t ı

Asıl adı H a s a n, mahlası ise F e y z î'dir². Bazı kaynakların ifâdelerinde onun ilk mahlasının 'S i m î' olduğu görülmektedir³. Şeyhî Mehmet Efendi, Vekayii'l-Fudalâ adlı eserinde, "babasının şiir yazmağa başladığı yıllarda, çağdaşı diğer şairlerle birlikte gazeller yazdığını, zamanın sultanü's-şu'ârası bulunan Şeyhülislâm Yahya Efendi'ye arz ettiklerini, birer mahlas ile mer-murad olduklarını, dedesi simkeşbaşı olduğundan onun künyesine izâfeten, Şeyhülislâm Yahya tarafından "S i m î" mahlasının tayin edildiğini" kendilerinden bizzat dinlediğini kaydetmektedir⁴.

Yine adı geçen kaynaktan ve diğer kaynaklardan elde ettiğimiz bilgiye göre, Simkeş-zâde on sekiz yaşına geldikten sonra, Şeyh Abdulahad Nuri'ye intisab edince, şeyh ona; Hasan Çelebi senün mahlasun ba'de'l-yevm F e y z î olsun" demiş ve ölüncüye kadar şiirlerinde bu mahlası kullanmıştır⁵.

Feyzî'nin babasının adı Mehmed, künyesi ise "simkeş-zâde"dir. Babası Mehmed Ağa, haddeden gümüş tel çeken bir zanaata sahip bir şahıstır.

Bilindiği gibi Osmanlı İmparatorluğu zamanında gümüşten yapılan ince tellerle işlenen eşyaya sırma çeken simkeşlerin ayrı çalışma yerleri, loncaları vardı. Simkeşler yalnız gümüş tel değil, altın tellerle de sırma çekerlerdi. Bu gümüş veya altın sırmalar sancaklara, resmî elbiselere, seccadelere, at koşumlarına, eyerlere. . . . vs. gibi eşyaya

* Ondokuz Mayıs Üniversitesi Eğitim Fakültesi Öğretim Görevlisi

¹ Ali Osman Çoşkun, *Simkeş-zâde Feyzî Dîvânı*, (İnceleme -Metin-İndeks) (Doktora Tezi) Gazi Univ. Sos. Bil. Enst., Ankara, 1990.

² Şeyhî Mehmed, *Vekayii'l-Fudalâ*, Süleymaniye ktb., Hamidiye (Molla Murad) No: 940, C. II, vr. 25a; *Uşşâkî-zâde zeyl-i Zeylî's-Şakaik*, Süleymaniye Ktb. (M. Hafid) No: 242, vr. 342; H.J. Kissling, *Uşşâqîzâde's Zeyl-i Şaqıq*, Wiesbaden, 1965, s. 326b,

³ Şeyhî, a.g.e. vr. 25a; Kissling, a, g, e, s. 326; Nâil Tuman, *Tuhfe-i Nâ'îlî*, Mil, Ktb. (İbnî Sîmâ) No: Yz. B. 611, C. II, s. 1761.

⁴ Şeyhî, a, g, e, vr. 25a-26b, Nâil Tuman, a, g, e. C. II, s. 1761,

⁵ Şeyhî, a, g, e. vr. 25a-26b; *Şakaik-ı Nu'maniye ve Zeyyleri*, (Haz. Abdulkadir Özcan) C. 4, s. 37-42, İstanbul, 1989.

çekilirdi Özellikle XVI. ve XVII. yüzyıllarda büyük bir gelişme gösteren simkeşlik, sonraki yüzyıllarda giderek zayıflamış ve ortadan kalkmıştır.

İşte Simkeş Mehmed Ağa, Bayezid semtindeki Simkeşhane'de çalışırken, kısa zamanda bu sanatı öğrenmiş ve "simkeşbaşı"lığa yükselmiştir. Onun elde etmiş olduğu bu meslek, künyesi haline dönüşmüştür. Şair Feyzî de babasının lakabından dolayı 'Simkeş-zâde' denilmekle meşhur olmuştur ⁶.

Simkeş-zâde Şeyh Feyzî Hasan, H. 1036/M. 1626 tarihinde İstanbul'da dünyaya gelmiştir ⁷. Doğumuyla ilgili ay ve gününe kadar bilgi veren esere rastlanmamıştır.

Feyzî'nin tahsilini doğduğu yer olan İstanbul'da tamamlamış olduğu hususunda bütün kaynaklar ittifak halindedir. Küçük yaşlarda şiir yazmağa başlayan Feyzî, 18 yaşına geldikten sonra, kutb-ı merkez-i velâyet olan ve kerametleriyle bilinen Şeyh Abdulahad Nurf (ölm. H. 1061/M. 1651)'ye intisab ederek, tarıkata girmiş ve kısa zamanda tarikat âdâbını öğrenmiş, nefis muhasebesinde bulunarak kainatın sırlarını inceden inceye araştırmış, bütün merhaleleri geçerek hakikatın sırrına erişmiştir.

Abdulahad Nurf'den başka, Fazıl Molla Çelebi (ölm. H. 1088/M.1677), ders-i amm Salih Efendi (ölm. H. 1130/M. 1718), ve Bıcağcı-zâde Mehmed Efendi (ölm. H. 1109/M. 1697)'den ilim tahsil etmiş ve icâzet almıştır. Sonra nakibü'l-üşraf Kudsi-zâde Şeyh Mehmed Efendi (ölm. H. 1085/M. 1674)'nin yanına stajiyer olarak ders verdikten sonra 40 akçe maaşla medreseye girmiştir.

Feyzî den bahseden kaynakların verdiği bilgilerden anlaşıldığına göre, O, hayatının sonuna kadar doğup-büyüdüğü İstanbul'dan dışarı çıkmamıştır ⁸. H. 1062/M.1651 de -o zamanlar Topkapı dışında bulunan Takyeci İbrahim Çavuş Camii şerifine cum'a şeyhi ve H. 1079/M. 1668 de Kılıç Ali Paşa Camii şerifine yevmü'l-ahad (pazar günü) vaazı olmuştur. H. 1086/M. 1675 de Şeyh Mehmed Efendi (ölm. 1099/M. 1687) yerine Edirnekapi dışında bulunan Emir Buhârî Tekkesi'ne şeyh olmuştur.

Feyzî hakkında bilgi veren kaynaklar onun bir çocuğundan söz etmektedirler. Feyzî'nin oğlu, Vekayii'l-Fundalâ sahibi Şeyhî Mehmed Efendi (do. H. 1078/M. 1667-68- ölm. H. 1145/M. 1732-33)'dir ⁹.

Şairimizin vefatıyla ilgili olarak kaynaklar bir birlik halindedirler. O, H.1102/M.

⁶ Şeyhî, a, g, e, vr. 26b, H.J. Kışling, a. g. e. s. 326b, Nail Tuman, a. g. e. C. II. s.1761

⁷ Şeyhi a, g, e, vr. 26b; Belig, Nuhbetü'l-Asâr Li-Zeyli Zübdeti'l-Eş'âr (Haz. Abdülkerim Abdulkadiroğlu), Ank., 1985, s. 430; Safâyi, Tezkiretü's-Şu'âra, Süleymaniye Ktb. (Es'ad Ef.) No: 2549, C. II, s. 310, Mehmed Tahir; Osmanlı Müellifleri, İst., 1333, C. I. s. 139.

⁸ XVII. yüzyılda gerek Topkapı, Tophane ve gerekse Edirnekapi dışında bulunan Emir Buhari Tekkesi, İstanbul'a bağlı birer kasaba olarak addedilmekteydi. Biz, İstanbul'un bugünkü durumunu göz önünde bulundurarak, Feyzî, İstanbuldan dışarı çıkmamıştır. dedik.

⁹ Şeyhî Mehmed 'le ilgili bilgi için Bkz., Abdulkadir Özcan, a, g, e, C. 4, s. 38; Uşşâkî-zâde a. g. e. 'vr. 342a; Sâlim, Tezkire-i Şu'âra, İst., 1315, C. II, s. 559; Ayvansârâyî, Vefayât-ı Meşâyih, İst., Univ., Ktb., No: 2464, s. 77; Abdülkerim Abdulkadiroğlu, a.g.e.s. 430; Ağâh Sırrı Levend, Türk Edebiyatı Tarihi Ank., 1985, C. I, s. 360; F. Babinger, Osmanlı Tarihi Yazarları ve Eserleri, (çev. Coşkun Uçok), Ank., 1982, s. 292; Nihad Sami Banarlı, Resimli Türk Edebiyatı Tarihi, İst., 1971, C. II, s. 88.

1690 tarihinde İstanbul'da vefat etmiştir. Rüşdî Ahmed Efendi'nin Feyzî'nin vefatına düşürdüğü tarih kıt'ası Vekayîü'l-Fudalâda ve Nuhbe'de kayıtlıdır ¹⁰ :

Cihândan gidüp Feyzî Hasan
İdince fezâ-yı behiştî mekân
Didi hâtif ol demde târîhini
Ola cây-ı feyz-i İlâhî cinân (= 1102)

Emir Buhârî Tekkesi civarına defnedilen Şeyh Feyzî Hasan'ın mezar taşında Rüşdî Ahmed Efendi'nin yukarıda kaydedilen tarih kıt'ası bulunmaktadır.

Eserleri

Çalışmamıza kaynaklık eden birinci ve ikinci derecedeki kaynakların verdiği bilgilerden çıkardığımız neticeye göre Feyzî'nin bugüne kadar bilinen beş eseri vardır ¹¹ . Bunlar manzum ve mensur olmak üzere iki kısma ayrılmaktadır. Manzum olanlar; Gamze vü Dil, Mi'râc-nâme ve Cevâb-nâme adlı mesnevileri ile Türkçe Divânı'dır. Mensur eseri ise Beyzâvî'nin tefsirindeki Sure-i Bakara'ya Zeyl'dir.

Her ne kadar Uşşâkî-zâde Şakaik Zeyli'nde, şairimizin hamse sahibi olduğunu söylerse de, hamse sahibi olabilmek için iki mesnevinin daha olması gerekir. Tetkik ettiğimiz kaynaklarda hamse sahibi olduğu hakkında bir kayda rastlayamadığımız gibi, Hamseler Kataloğu'nda da hamse sahibi olanlar arasında adına rastlayamadık ¹² . Kanaatimiz odur ki, Uşşâkî-zâde Beyzâvî tefsirine yapılmış olan zeyli de dahil ederek hamsesi vardır demek ve bu tabiri "beş eseri" mânâsında kullanılmaktadır.

Fakat İstanbul Üniversitesi Kütüphanesinde T. 428 de kayıtlı olan tek yazma nüshada bütün eserleri bir arada olup tek cild halindedir. Eserin ilk varağında 'Gamze vü Dil' başlığından evvel "Külliyat-ı Dîvan-ı Feyzî" kaydına bakılırsa, şairimizin manzum eserlerinin bir arada toplandığı ve nesir eseri hariç, dört eserinin olduğu görülür ki, bu da onun hamse sahibi olmadığını göstermektedir.

Feyzî Divânı

a. Dış görünüş

Şekil bakımından Feyzî'nin Divânı diğer divânlardan farklı bir özelliğe sahip değildir. Müretteb ve mükemmel divan tertibine uyarak başta na'tler, kasideler, musammatlar, sonra gazeller, kıt'a, rubâî ve müfredler sırasıyla dizilmiştir. Divan'da 25 kaside yer almaktadır. Kasidelerin çoğu klasik kaside şekline uygundur. Ayrıca kasideler içinde birden fazla kıt'alar ve bir iki de gazel yer almaktadır. Kasidelerden 3'ü Hz. Muhammed vasfında 2'si dinî-tasavvufî mahiyette ve 20'si medhiyedir.

Şairimizin divânında 4 terki-i bend, 1 müsemmen, 4 müseddes vardır. XVI. ve XVII. yy. şairlerinden bazılarında tesdis'i ve tahmisi bulunmaktadır. Bâkî'nin 14, Riyâzî-

¹⁰ Şeyhî, a. g. e. vr. 27a; Abdulkerim Abdulkadiroğlu, a. g. e. s. 430.

¹¹ Şeyhî, a. g. e. vr. 26b; Uşşâkî-zâde, a. g. e. vr. 342a; Ayvansârâyî, a. g. e. s. 77; Mehmed Süreyya, *Sicill-i Osmanî*, İst., 1308, C. IV, s. 41.

¹² Nâil Tuman, *İstanbul Kütüphaneleri Türkçe Hamseler Kataloğu*, İst., 1961.

nin 5, Nev'i nin 1, Gani-zâde Nâdirî'nin 1, Ali Efendi'nin 1, Şerif Sabrî'nin 1, Ruhi-i Bağdâdî nin 2, Belig'in 1 gazeline yapılmış 27 tasdis; Abdulhad Nuri'nin 2, mesnevi şârhi Abdullah Efendi'nin 1, İsmetî'nin 1, Riyâzî'nin 4, Kadırî'nin 1, Mâhirî Çelebî'nin 1 gazeline olmak üzere yapılmış 10 tahmisi vardır. Divanda yer alan musammatların sayısı 45 tir.

Gazellere gelince, Feyzî'nin Dîvânı'nda 355 gazel vardır. Diğer nazım şekillerinde de örnekler vermiş olmasına rağmen Feyzî, daha çok bir gazel şairidir. Divan tertib eden bütün divan şairlerinin yaptıkları gibi Feyzî de, her harfte bir kaç veya daha fazla gazel söylemiştir. Elbette bütün harflerde aynı güçte ve güzellikte gazel yazdığı söylenemez. Fakat, XVII. yüzyılın ve Divan Edebiyatı'nın güzel ve mükemmel diyebileceğimiz gazel örneklerini vermiştir.

Feyzî'nin gazelleri genellikle beş beyitlidir. 355 gazelinden 347'si beş beyitli, 3'ü altı beyitli, 4'ü yedi beyitli, bir gazeli de onsekiz beyitli mutavveldir. Bilindiği gibi Divan Edebiyatı'nın ilk yüzyıllarında beş beyitli gazeller bulunmakla birlikte on beş beyitli ve daha fazla beyte varan gazeller, gittikçe kısalmış, XVI. yüzyılda - her ne kadar 7-9 beyitli gazellere rastlanırsa da - genellikle beş beyite inmiştir¹³. Daha sonraki yüzyıllarda da gazelin beş beyitle yazılması rağbet görmeye devam etmiştir. Bu divan Edebiyatı'nın sözü fazla uzatmaktan hoşlanmadığını, az sözle çok şey ifade etmek istediğini göstermektedir.

b. Dil ve üslub

XVII. yüzyıl edebiyatının dili genellikle süslü ve ağızdalıdır. Bu yüzyılda uzun tamlama ve yabancı kelimelere yer verilen bir dil kullanılmıştır.

Şairimiz de diğer divan şairleri gibi ister-istemey devrinin dil özelliğine uymuştur. Bu bakımdan genellikle kasideleri ağızalı, ağır ve zincirleme tamlamalarla doludur:

Seyr kıl la'l-i dürer-bâr ü şeker-güftâre
Sâkin-i künc-i gamı nâsi-i sahâyı Cem it

(K. 1-11)

beytinde görüldüğü gibi Türkçe beyit içinde yalnızca kıl-, ve et-, fiilleri görülmektedir.

Sensin ol matla'-ı hurşid-i ziyâ-bahş-ı kadım
Şeb-i hayretde fûruzânî-i şem'-i hikem it

(K. 1-43)

beytinde olduğu gibi, sadece zamir ve fiille beyti bağlamak Feyzî de sıkça görülen unsurlardandır.

Feyzî'nin kasidelerinde yabancı kelime ve tamlamaların uzunluğu, ağızalı ve anlaşılması zor bir dile sahip olması yanında, gazellerinde kasidelerine nazaran daha anlaşılır basit bir dili vardır.

XVII. yüzyıl şairlerinin üslubu genel olarak ince, nazik ve süslüdür. Duygu ve

¹³ Bir fikir edinmek için bkz., *Fıatür İpekten, Nâ'îli-i Kadîm, Hayatı ve Edebî Kişiliği*, Ank., 1973, s. 72 vd.; *Cemâl Kurnaz, Hayâlî Bey Dîvanı Tahlili*, Ank., 1987, s. 30.

düşüncelerinin dile getirilmesinde yabancı kelime ve tamlamalar çok kullanılmış hayali imajlara fazla yer verilmiştir. Tenasüp ve hüsn-i ta'lilin yanında mübalağa ve tezat sanatlarına sıkça rastlanılmaktadır. Şairler, kısa şiirler yazmakla söylemek istediklerini veciz olarak anlatmak istemişlerdir.

XVI. yüzyıl klasik şiirinin bir takipçisi olarak Feyzîde hem bu yüzyılın hem de yaşadığı devrin bütün üslub özelliklerini bulmak mümkündür. Şairin ahenkli ve canlı bir üslubu vardır. XVII. yüzyıl şairlerinin pek çoğunda görülen bu mükemmellik Feyzî'nin şiirinin başlıca özelliğini verir. Vezne hakimiyetinden doğan söyleyişindeki kolaylık, akılcılık, ahenk hemen bütün şiirlerinde görülür. Düzgün bir ifadesi vardır. Cinas, tevriye gibi söz sanatlarına fazlaca yer vermiştir. Buna rediflerin de çokluğu eklenirse Feyzî'nin şiirlerinde ahengi temin eden unsurlar meydana çıkmış olur.

Bilindiği gibi bütün Divan şiirinde beyit esas olup, cümle ve mânâ bir beyitte tamamlanmıştır. Feyzî'nin şiirinde de bu böyledir.

Feyzî'nin şiirinde görülen vezin hakimiyeti, ahenk mükemmelliği, ifadedeki kudreti şiirlerinde bir üstünlük sağlamıştır. Meselâ şu beyitler bu bakımlardan kusursuz sayılabilirler:

Câm-ı dil seng-i meşakkatle şikest olmuşdur
Feyzî-veş tarîk-i keyfiyet-i nuşuz cânâ
(G. 2 - 5)

Şevk ile ol şem'-i hüsnün olmuşam pervânesi
Ateş-i aşka yakın olmak münâsibdür bana
(G. 15-4)

Kays'a hâlüm söylesem âlem beni mecnun bilür
Bilmez ammâ hâl-i mecnun yine mecnun bilür
(G. 121 - 1)

Bilindiği gibi Divan şiirinde edebî sanatların en çok kullanıldığı nazım şekli gazeldir. Divan şairleri sanat yapmaya çok düşkün olduklarından, bir beyit içinde bir kaç sanatı kullanmışlardır. Feyzî'nin Divanı'nda da teşbih, istiare, mecâz-ı mürsel, kinâye, teşhis, iham, tevriye, tenasüp, hüsn-i ta'lil, mübalağa, tezat, cinas, telmih . . . vs. gibi sanatlarla rastlamak mümkündür. Bütün Divan şairlerinde olduğu gibi Feyzîde de cinas sanatına örnek beyit ve gazeller vardır:

Oldum ol yâr-i hâk-i pâ yine
Bakmaz ammâ ki hâk-i pâ yine

Bana izzet yeterdi dünyâda
Yüzümü sürmek olsa pâ yine

.....
Herkesün kısmeti virüldükde
Feyzî'nün aşkı düşdi pâ yına

(G. 324)

c. Muhteva

Feyzî'nin şîirlerinin muhtevası gerek XV. ve XVI. yüzyıl ve gerekse kendi devrinin şairlerinin eserlerinden farklı değildir. Başlangıcından beri bütün Divan şîirinde olduğu gibi şairler kasidelerinin medhiye bölümünde memduhlarını mübalağalı bir şekilde övmüş, fahriyye bölümünde de kendilerinden ve şîirlerinden söz etmişlerdir. Feyzî Divanı'nın ilk şîiri olan:

Gele ey hâme öziün nâle-zen-i subh-dem it
Safha-i kevne döküp eşküni müşğîn-rakam it

matlı kaside, Hz. Muhammad vafında bir na't olup, bir "kalemîyye"dir. Bu şîirin nesib kısmı bir fahriyyedir. Şair nesib kısmında kalemin övgüsü altında şairlik tabiatını, şîirinin güzelliğini övmüş ve;

Hazret-i Ahmed ü mahbûb-ı kerem-i bî-çûn
Mazhar-ı zât-ı gıta-bahş-ı Hudâsın kerem it

beytiyle girizgâh yaparak Hz. Muhammed'in medhine geçmiştir.

Feyzî, IV. Mehmed, Musahib Mustafa Paşa, Abdi Paşa, Yeniceri ağası Mustafa Paşa . . . gibi devrin padişah ve vezirlerine sunulan kasidelerinde cömertlik, adâlet, kahramanlık, dürüstlük . . . gibi genel konuları işlemiştir.

Her ne kadar Feyzî kaside alanında başarılı bir şair olarak görülürse de, hemen hemen bütün Divan şairleri gibi, onun da en fazla rağbet ettiği nazım şekli hiç şüphesiz gazeldir. Bu şîirlerinde beşeri ve tasavvufî yönleriyle aşk, şarab, rindlik ve tabiat işlenmiştir. Bütün Divan şairlerinde olduğu gibi Feyzî'nin beşeri aşkı konu olarak işlediği gazellerinde neşeli ve samimi bir hava sezilir. Fakat Feyzî, daha çok aşkı tasavvufî yönüyle ele almayı tercih etmiştir:

Ezber etdüm ders-i hicrânı kitâb-ı aşkdan
Gayrı hiç şimden-giru müşkil mütun olmaz bana

Sâlik-i ser-menzil-i işrâk-ı aşk oldum yine
Akl-ı Ristâlis-i hikmet reh-nümûn olmaz bana

G. 4

Kalbimüz saykallayup mir'ât-ı Rahmân etmişüz
Anda vech-i yâri cânâ biz nümâyân etmişüz

G. 166-1

Her ne keder "kadınlar hakkında söylenen âşıkâne ve güzel söz" şeklinde gazelin tarifi yapılırsa da, akla gelen her türlü duygu ve düşünceler gazelin konusu olmuştur.

Şairimiz âşıkâne, rindâne, fofiyâne, zahidâne, hakimâne. . . duygu ve düşüncelere yer verdiği gibi, şîirden, şairden de söz etmektedir:

Şî'rimüz sihr-âferin olsa degül Feyzî aceb
Tab'-ı efsân-sâza cün her gâne olduk âşinâ

G. 8 - 5

Selmân u Enveri işidüp vasf-ı tab'unı
Feyzî kulakdan âşık-ı bı-tâbun oldılar

G. 102-5

Feyzî'nin Divanı'nda yer alan 355 gazelden 303'ü rediflidir. Gazelerde duygu ve düşüncelerin işlenmesinde rediflerin önemi çok büyüktür. Meselâ;

Sud kılmaz derd-i ehl-i aşka te'sir-i ilâc
Neylesün mecnun-ı mâder-zâde tedbir-i ilâc

.....
Merhem-i pendün dil-i bı-sabra olmaz çâre-ger
Ey hekim-i pâk-i dâniş eyle tagyır-i ilâc

Rahat olmazsa peyâm-ı vuslat-ı cânân ile
Bî-eserdür Feyziyâ billâh teksir-i ilâc

ilâc redifi ile gazelde, ilâcın hengi dertlere çâre olduğu konusunda bilgi verilmektedir.

Ayrıca, her hangi bir çeşmenin, semtin, şehrin güzelliğini ve özelliklerini anlatmak için de gazeller meydana getiren Feyzî, sevgiliye yazılan bir mektupta kağıdın serüvenini şu şekilde dile getirir:

Peyâm-ı vuslat-ı yâr ile görse cân kâgaz
Sevâd-ı dîde ile ola tev-emân kâgaz

Firâk-ı dilberi tesvîde etseler âgâz
Sarır-i hâmeden ister o dem emân kâgaz

Derûnın eylese ma'nıyla perveriş tab'um
Olur hayât bulup rind-i nüktedân kâgaz

Nümûne-dâr-ı dem-i İsi-i yegâne olur
İrerse ol şeh-i pür-şiveden nihân kâgaz

Temâm irişmeye hicrân-ı yârı tahfîre
Otursa Feyzî Gülistân u Bustân kâgaz

G. 60

Sonuç olarak, bir makale çerçevesi içerisinde tanıtmaya çalıştığımız Feyzî, şairlik gücüyle, ilmiyle, tasavvuf konusundaki derin bilgisiyle önemli bir şahsiyettir.